מילים מתייוונות מנוונות את כל התרבות

העדר הלוגיקה שמביא עימו הפוסטמודרניזם היה דווקא מנוגד לתרבות יוון. מי שזרע את הנגע הזה באנושות היו דווקא המתייוונים היהודים שנשאו בתוכם סתירה בלתי־פתירה בין זהות (יהודית) לבין תרבות שזרה להם

גלי בת חורין

השבוע התארח בפורום קפה שפירא מרק לוגובסקוי, מחבר הספר 'אתאיזם בגוש קטיף' על ההוויות האישיות שלו מהגירוש מגוש קטיף. בעקבות המפגש נוצר דיון סוער סביב השאלה אם פקודת הגירוש הייתה בלתי־חוקית, שדגל שחור מתנוסס מעליה, מהסוג שצה"ל עצמו קבע שחובה לסרב לה. הטיעון הנגדי נטען בשם ערך הממלכתיות המקודש. מחד גיסא, גירוש יהודים מבתיהם בארץ ישראל עומד בסתירה מהותית לחזונה הציוני: בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל, למצוות התיישבות בה ולאיסור המוסרי לעקור אנשים מבתיהם על לא עוול בכפם. מנגד – מאבק כנגד החלטות חוקיות של ממשלה שנבחרה דמוקרטית חותר תחת הלגיטימיות של עצם קיומה של מדינת ישראל ויש בו סכנת התפוררות לכאוס של "איש הישר בעיניו יעשה".

גירוש גוש קטיף כפה התנגשות בין שני ערכים, שכל אחד מהם בסיסי, מהותי ומקודש. אנשים שהשתתפו בהחלטה הטילו על הציבור דילמה בלתי־פתירה בקנה מידה תנ"כי.

למרות ההשקה הברורה בין הימים ההם והזמן הזה, אין בכוונתי לטעון כאן שתומכי הגירוש משולים למתייוונים, אלא להאשימם בחטא עצום בהרבה, שמקורו בחטא שחטאו המתייוונים לתרבות האנושית בכללותה.

שתי התרבויות, ההלניסטית והיהודית, הוכיחו מזמן את גדולתן. בשתיהן הייתה תרומה חסרת תחליף לקידום האנושות. השוואה אובייקטיבית בין התרבויות עשויה להביא אנשים ראויים להעדיף – רציונלית – את ההלניסטית על פני היהודית. וגם להפך.

אלא שלהבדיל מהאדם היווני – שהיה חלק מתרבות אוניברסלית שכבשה עמים ואימצה לעצמה את חוכמתם – האדם היהודי הוא שילוב בל ינותק בין הולדה למורשת תרבותית. יהודי הוא מי שאימו יהודייה ואביו הוא התרבות היהודית. יווני היה יכול לבחור לעצמו תרבות אחת מתוך שלל תרבויות העולם. בניגוד למונותאיזם, האדם היהודי הוא מי שנולד לאם יהודייה ולתרבות יהודית. רק על פי היהדות, עם ותרבות – חד הם. זה עצם תופעת המתייוונים.

האדם היהודי הוא מי שנולד לאם יהודייה ולתרבות יהודית. רק על פי היהדות, עם ותרבות – חד הם. זה עצם אמיתות ורב־תרבויות. האדם היווני הוא אזרח העולם במהותו ממש, תרבותו אוניברסלית ואקלקטית. יווני לא חייב להיוולד ביוון. די לאדם לאמץ תרבות הלניסטית והרי הוא יווני. אלא אם כן מדובר ביהודי.

מגש הכסף, מגש הבדיל 2018. גואש ודיו על לוח מצופה חימר. 61/91.5 ס"מ, חנן מזל

לפרטים יצירות 050-8621524

וניתן היה לדמות, שהתרבות הפוסטמודרנית הנוכחית השוללת את מושג 'האמת האובייקטיבית' היא תוצר ישיר של הפגאניות היוונית. אלא שנהפוך הוא: אנחנו הולדנו את הכשל הזה. אנחנו הוצאנו מקרבנו את מהותו, זו משמעות המושג 'יהודי', והדבר כלל אינו נתון לבחירתנו. ואם כי כנראה לעולם לא נכריע את הוויכוח הפנימי בשאלה מה כלול בטווח ההגדרה 'יהודי' ומהן המחויבויות ההכרחיות לתרבות היהודית שמחוץ להן אדם אינו יכול עוד להיחשב יהודי – מה שברור **שלא** ניתן לכלול בהגדרה 'יהודי' את "מי שאימץ לחלוטין תרבות נוכרית ליהודות".

לדעתי, הוויכוח עצמו הוא חלק משימוש התרבות היהודית. ולדעתי גם ניתן להחריב מאוד את טווח הדעות וההתנהגויות במסגרת ההגדרה 'תרבות יהודית', אבל לא ניתן להחריב את המושג 'תרבות יהודית' כך שיכלול 'תרבות נוכרית'. מתייוון, מתוקף הגדרה, הוא יהודי־נוכרי. זו סתירה לוגית, פרדוקס בלתי־פתיר.

התרבות היהודית היא שהוציאה מקרבה את תופעת התתייוונות וכך החדירה לעולם תיבת פנדורה – בני אדם שהם התממשות הבשר של סתירה לוגית. הורשנו לעולם תופעה קיימת, בלי התיכנות לקיומה: משהו שאינו זהה לעצמו. 'יהודי־שאינו־יהודי'. כך הפצנו בעולם, דרך בני אדם חיים, תופעה חסרת התיכנות, שכל אחד ממרכיביה הוא יסוד כאוס המחולל חורבן בכל אשר יפנה. ומאחר שהגנום היהודי בורך בכושר שכלי מיוחד, יהודים המתכחשים לעצמם הם כוח הרס בסדר גודל קוסמי.

> 'מתייוון' הוא סתירה מהלכת. חוקי הלוגיקה קובעים, שבעצם קיומם ממשיכים לגלם קרע והתנתקות בין התבונה למציאות. נתק שבזה משמעו התאבדות

כל זה אינו כלל במישור הפילוסופי המופשט. הוא פועל יוצא ותוצר של בני אדם שנפוצו לכל העולם תוך כדי היותם סתירה מהלכת. אותם אנשים נדרשים בכל רגע להצדיק את קיומם האבסורדי באמצעות הרחבה ומתיחה של מושגי השפה כך שיכללו בתוכם את סתירתם. הם משדלים את האנושות – אשר בדרך כלל משתדלת לשמר תפיסות הגיוניות – להאמין שבעקרונות סותרניים מתקיימת תבונה נעלה נסתרת או סוג של מוסריות הנשגבת ממוחו של ההדיוט הכבול להיגיון.

מי אם לא של חינוך יהודי במדינה היהודית היה יכול להמציא סתירה מוחלטת כמו "האחד הוא אני" ואז לכפות את האבסורד על המציאות, שעד היום מפלבלת בעיניה מהלם ומתדהמה? רק עם שממנו יצאו מתייוונים – קרי יהודים־שאינם־יהודים מתוקף הגדרה – היה יכול להנחיל את הדעיון ש"אני זה מה שאני לא" מתוקף הגדרה. זאת בניגוד ליוונים, שתרמו בין היתר את שלושת כללי ההיגיון: "(א) דבר זהה לעצמו; (ב) דבר לא יכול להיות הפכו; (ג) אין אפשרות שלישית". מתייוון הוא סתירה של כל שלושת הכללים גם יחד.

הצורך היומיומי של המתייוון להצדיק את קיומו הפרדוקסלי הכריח את היהודי שאינו הוא להרחיב את גבולות התודעה כך שתכיל סתירות. הוא נצרך למצוא דרכים להרחיב את טווח ההגדרה ל'יהודי' ולמתוח ולהרחיב את ההגדרה כך שתכלול גם 'עבודת אלילים' ו'אי קיום מצוות היהדות'.

זו עובדה היסטורית שמארץ ישראל נפוצו מתייוונים, שהדביקו את האנושות בדעיון מבטל־התבונה, כאילו שכל הגדרה וכל מושג ניתנים להרחבה עד כדי החלת שלילתם. כך הפצנו צורת חשיבה מעוותת שמתירה את פרימתה של כל הגדרה. התרבות ההלניסטית מתאפיינת בחתירה להבנת המציאות באמצעות גידור נאות של פיסותיה: כל מילה ומושג המוגדרים כראוי ונקיים מסתירות.

לעומת זאת המתייוונים – בניסיונם להפוך ליוונים – לא יכלו אלא להרחיב ולפרום את המושגים שהיוונים עמלו להבנות. כך יותר משהתרחקו מזהותם היהודית, המחולל חורבן בכל אשר יפנה. ומאחר שהגנום היהודי בורך בכושר שכלי מיוחד, יהודים המתכחשים לעצמם הם כוח הרס בסדר גודל קוסמי.

כל זה אינו כלל במישור הפילוסופי המופשט. הוא פועל יוצא ותוצר של בני אדם שנפוצו לכל העולם תוך כדי היותם סתירה מהלכת. אותם אנשים נדרשים בכל רגע להצדיק את קיומם האבסורדי באמצעות הרחבה ומתיחה של מושגי השפה כך שיכללו בתוכם את סתירתם. הם משדלים את האנושות – אשר בדרך כלל משתדלת לשמר תפיסות הגיוניות – להאמין שבעקרונות סותרניים מתקיימת תבונה נעלה נסתרת או סוג של מוסריות הנשגבת ממוחו של ההדיוט הכבול להיגיון.

מי אם לא של חינוך יהודי במדינה היהודית היה יכול להמציא סתירה מוחלטת כמו "האחד הוא אני" ואז לכפות את האבסורד על המציאות, שעד היום מפלבלת בעיניה מהלם ומתדהמה? רק עם שממנו יצאו מתייוונים – קרי יהודים־שאינם־יהודים מתוקף הגדרה – היה יכול להנחיל את הדעיון ש"אני זה מה שאני לא" מתוקף הגדרה. זאת בניגוד ליוונים, שתרמו בין היתר את שלושת כללי ההיגיון: "(א) דבר זהה לעצמו; (ב) דבר לא יכול להיות הפכו; (ג) אין אפשרות שלישית". מתייוון הוא סתירה של כל שלושת הכללים גם יחד.

הצורך היומיומי של המתייוון להצדיק את קיומו הפרדוקסלי הכריח את היהודי שאינו הוא להרחיב את גבולות התודעה כך שתכיל סתירות. הוא נצרך למצוא דרכים להרחיב את טווח ההגדרה ל'יהודי' ולמתוח ולהרחיב את ההגדרה כך שתכלול גם 'עבודת אלילים' ו'אי קיום מצוות היהדות'.

זו עובדה היסטורית שמארץ ישראל נפוצו מתייוונים, שהדביקו את האנושות בדעיון מבטל־התבונה, כאילו שכל הגדרה וכל מושג ניתנים להרחבה עד כדי החלת שלילתם. כך הפצנו צורת חשיבה מעוותת שמתירה את פרימתה של כל הגדרה. התרבות ההלניסטית מתאפיינת בחתירה להבנת המציאות באמצעות גידור נאות של פיסותיה: כל מילה ומושג המוגדרים כראוי ונקיים מסתירות.

לעומת זאת המתייוונים – בניסיונם להפוך ליוונים – לא יכלו אלא להרחיב ולפרום את המושגים שהיוונים עמלו להבנות. כך יותר משהתרחקו מזהותם היהודית, המחולל חורבן בכל אשר יפנה. ומאחר שהגנום היהודי בורך בכושר שכלי מיוחד, יהודים המתכחשים לעצמם הם כוח הרס בסדר גודל קוסמי.

כל זה אינו כלל במישור הפילוסופי המופשט. הוא פועל יוצא ותוצר של בני אדם שנפוצו לכל העולם תוך כדי היותם סתירה מהלכת. אותם אנשים נדרשים בכל רגע להצדיק את קיומם האבסורדי באמצעות הרחבה ומתיחה של מושגי השפה כך שיכללו בתוכם את זהו מושג רחב יריעה, שניתן להטעין ולתרום לו ערכים חדשים ולהרחיב את גבולותיו כדי לשמר אותו מפני התנוונות. אבל לא ניתן להרחיב את המושג כך שיכלול את הפכו. 'ממלכתיות' ישראלית לא יכולה לכלול "הקמת בית לאומי לעם הפלסטיני בארץ ישראל", וזה בדיוק מה שעשה הגירוש בשם דגל כוזב – 'ממלכתיות' שעברה התליך התתייוונות.

> כך הפצנו בעולם, דרך בני אדם חיים, תופעה חסרת היתכנות, שכל אחד ממרכיביה הוא יסוד באוס המחולל חורבן בכל אשר יפנה. ומאחר שהגנום היהודי בורך בכושר שכלי מיוחד - יהודים המתכחשים לעצמם הם כוח הרס בסדר גודל קוסמי.

אנחנו מוצפים היום במושגים מתייוונים, מושגים מתחזים, שתוכנם סותר את ייעוצם המילולי. כל מהותם היא הרס, ריסוק וחורבן: הרס השפה, הרס התבונה, ריסוק הברית הקדושה בין מושגי התבונה לבין המציאות. וכך – חורבן המציאות עצמה.

בכל פעם שפורצים את גדרות המילה, המציאות נמלטת מתוכה. השפה היא גשר בין התבונה למציאות הממשית. מילים מתייוונות הן נתק המציאות מהשכל.

אדריכלי חטא גוש קטיף שניסו לכבס את פשעם ועל דרך המניפולציה בשפה המירו את המילים 'גירוש' ו'טרנספר' במילה 'התנתקות' – ביטאו כך בדיוק את כל מלוא חטאם: בניסיון לנתק את הקשר ההכרחי בין מילה לתופעה, כדי להצדיק ולנרמל ביתוק החונה הבסיסי ביותר בין המדינה לאזרחיה, החדירו לחברה בישראל את יסודות הכאוס, הכשירו עבור כל שקרן את היכולת להפריש בין הבטחה למימוש, בין תיאור מציאות לבין מה שבאמת מתקיים. כך יכלו קציני צבא להתגייס להגנה על שקריו של דובר צה"ל בטענה האבסורדית של 'פגיעה בממלכתיות', כאילו במושג 'ממלכתיות' מגולמת הזכות של צה"ל לשקר לאזרח. 'מתייוון' הוא סתירה מהלכת. חוקי הלוגיקה קובעים, שמסתירה נובע הכול. ההיסטוריה היהודית נגועה במתייוונים, שבעצם קיומם ממשיכים לגלם קרע והתנתקות בין התבונה למציאות. נתק שכזה משמעו התאבדות.

> ניתן להרחיב מאוד את טווח הדעות וההתנהגויות במסגרת ההגדרה 'תרבות יהודית', אבל לא ניתן להרחיב את המושג 'תרבות יהודית' כך שיכלול 'תרבות נוכרית'. מתייוון, מתוקף הגדרה, הוא יהודי־נוכרי. זו סתירה לוגית, פרדוקס בלתי־פתיר.

בימים ההם הוציא העם היהודי מקרבו זרע של פורענות – בני אדם שבעצם קיומם הם סתירה לוגית, שיכולים להצדיק את קיומם הבלתי מתקבל על הדעת, לעצמם ולסביבה רק באמצעות החרבת התבונה. הם היו בני אדם בשר ודם. היום אנו מתמודדים מול העיוות שקיומם יצק לתוך התרבות היהודית והתרבויות שנוגעו בנגע הפרדוקס והאבסורד. ולכן, באופן אבסורדי עלינו להתייוון קצת בעצמנו – לאמץ במולא הרצינות את המחויבות להבנות ולתאר את המציאות על פי הגדרות מדויקות, נאותות ונטולות סתירות פנימיות, לדבר רק דברי אמת ולדייק בדיבורנו, להדביר כל מושג שעבר התייוונות ואינו עוד זהה לעצמו.

וגם בכך לא די: השיח הציבורי מוצף היום בהרבה כל כך הבלים אבסורדיים, עד שנראה שאין ממנו מנוס, שזו רוח התקופה ושאין ברירה אלא לנסות להתאים את עצמנו אליה. פה ברצוני להציע צו מוסרי: על כל מי שטרם טומטם ליסוד, שתפיסת המציאות שלו נותרה בריאה, ששכלו נשמר ולא איבד את ההיגיון לדעת – לראות עצמו מחויב אישית לבלימת הפצת הנגע; להגיב מייד כנגד כל דבר הבל אבסורדי שמזהם זיהום אקולוגי, פוגע ומעוות את מרקם המציאות בכללותה.

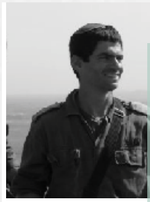

"... בכל לבבך
ובכל נפשך
ובכל מאדך..."

במלאות 14 שנים
לנפילתו במבצע "עופרת יצוקה" של בננו
רס"ן דגן משה ורטמן הי"ד
תלמיד ישיבת הר המור

תתקיים האזכרה
יום שלישי | י' בטבת תשפ"ג (3.1.23) | 16:00
(התכנסות בשעה 15:45)
בחלקת הקבר בהר הרצל ירושלים עיר קדשנו תובב"א
לאחר האזכרה -
17:00 התכנסות באולם בית הארחה
רח' הפסגה 8 בית וגן.
17:15 תפילת ערבית וכיבוד לסיום הצום.
18:00 - 21:00 "יְחַיֵּנוּ דָּגָן..." (הושע יד, ח)
ערב התעוררות וצמיחה בנתיב דגן הי"ד

דוברים
- דברים לזכרו של הרב מרדכי שטרנברג זצ"ל
- מפקדים וחברים על דגן הי"ד
- הרב אלי בזק ר"מ בישיבת מצפה רמון והר המור
- הרב מאיר נאמן ר"מ בישיבת שבי חברון
- פרופ' אלי ורטמן אביו של דגן הי"ד - 'הבסיס המוחי לחיי רצון'

בהנין ימשלים נעים משפחת ורטמן

הערב יועבר בערוץ היוטיוב של קוראים נבון